

po hiši. Nazadnje pa — kdo bi mu zameril — ko se »Ivica« čisto nič ni zmenila zanj, jo je Murče zgrabil, pričel jo tresti in lasati, da je letelo na nji vse na dvoje.

Tisti hip se je pa menda Marica spomnila svoje punčke. Šla jo je poiskat in jo našla — —

Sapa ji je zastala, jezik ji ni mogel priti do besede. Šele čez dolgo je pljusnil na dan potok solzâ in za njim vik in jok, ki je postajal vedno glasnejši.

Vsa hiša je pritekla na kraj nesreče. A kar je bilo, je bilo. Lepe »Ivice« ni bilo več.

Murče jih je dobil par v bedra, a zato ni bil nič modrejši, Marica pa nič bogatejša.

Nadučitelj Zdravko Mikuž:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

O s e b e:

Štefko, } součenca.
Matko, }
France in štirje sošolci.
Mati njegova s sinkom in hčerko.
Redoljub, trgovec.
Sluga.
Par gospodov.

Prvo dejanje.

Prizorišče: Gozd.

Prvi prizor.

(Štefko in Matko na potu v šolo.)

Matko: Ti, jaz pa vem za kosovo gnezdo tamle v grmu, in na onile smrečki je vranje gnezdo. Dajva, poglejva, če so notri že mladički. Igrala se bova z njimi. Pojdeva pa jutri v šolo.

Štefko: Nikar, Matko! Ali ne veš, da so nam prepovedali v šoli, stikati za ptičjimi gnezdi? Jaz grem rajši v šolo, da se bom kaj prida naučil; pa tudi tebi bi ne škodoval pouk.

Matko: E, kaj! Saj je skoro vsak dan šola. Kar danes zamudiš, lahko jutri dohitiš. Doma pa ni treba praviti, da nisva bila v šoli.

Štefko: Kaj pa, če me oče ali mati vprašajo, kaj smo se učili?

Matko: Se pa zlaži! Kolikokrat sem se jim jaz že lepo izrezal!

Štefko: Ali ne veš, da je laž greh?

Matko: Berač Plahte — saj ga poznaš — pravi: Greh gre v meh, meh počí, greh pa ven skoči.

Štefko: Matko, Matko, ne poslušaj in ponavljaj, kar govore pijanci! Kako strogo nam je gospod učitelj to prepovedal!

Matko: Ti si pa mevža! Saj ni treba praviti vsakomur, kar vidiš in slišiš. Jaz pa rad gledam, kako se pijanci kregajo in pretepajo. Učitelj bi skočil iz kože, če bi vedel, koliko pijanskih sem si že nabral.

Štefko: Pojdi, pojdi, greva rajši v šolo, kakor da bi se pogovarjala take neumnosti!

Matko: Jaz že ne grem. Danes ne, je prelepo vreme.

Drugi prizor.

(Součenci pripojó: »Otroci v šolo«.)

1. učenec: Kaj se pa pogovarjata vidva?

Štefko: Jaz silim Matka, naj gre z menoj v šolo, pa pravi, da bo šel rajši ptiče lovit.

Matko: Saj jih tudi bom. Alo, fantje, kdo gre z menoj?

France: Jaz!

Součenci: Nikar, France! Pojdi rajši z nami v šolo!

Matko: Mene se drži, ne pa teh tožljivcev!

Štefko: France, ali nama niso zadnjič ravno vaš oče rekli, da po slabi tovarišiji rada glava boli? Ne potepaj se z Matkom!

Matko: Glej, da tebe ne bo še bolela glava, če te nabijem! Ali si že pozabil, koliko sem ti jih naložil zadnjič?

Štefko: O vem, a zadnjič sem molčal; zdaj bi pa ne več, veš. In tudi tebi, France, povem, da bom povedal tvoji materi, da nisi bil v šoli, če me bodo vprašali.

France: E, za enkrat se bom že izgovoril.

Matko: Le pustiva te hinavce, pa pojdiva!

France: Saj res, kaj bova poslušala sitneže v šoli?

Štefko: O seveda, vama so učitelji sitneži, ker nagajata med poukom in ne izdelujeta domačih nalog. In ti, Matko, še šolo zamujaš!

Matko: Saj nisem neumen, da bi sedel kakor kopitar ves dan ali pa se pulil za tiste ene, kakor se ti, Štefko, in vsi drugi. Imam rajši štiri (4), ker so večje številke.

Štefko: O le norčuj se. Kdor se iz dobrih norčuje, sam norec ostane. Fantje, pojdemo v šolo!

Matko: Le naprej! I, u, i, u!

(Učenci pojoč odhajajo.) — Premor.

Tretji prizor.

Matko (prinese iz grma kosovo gnezdo): Ti preklicani kosi, so se že izpeljali! (Vrže gnezdo ob tla.)

France: Daj ga nazaj, da bodo imeli drugo leto v njem spet mladičke!

Matko: Tu ga imaš! (Pobere gnezdo, ga raztrga in vrže na tla.)

France: Veš, Matko, to pa ni prav! Če bi te videl gozdni čuvaj, bi te še prijel.

Matko: Seveda, jaz bi ga pa čakal!

France: Saj te lahko kar napiše, ker te pozna.

Matko: O, to pa že vem. Zato se potikam najrajši po gozdu, da se lahko skrijem. Ribe lovim tudi le pri Globokem tolmunu, da me ne zaloti. Lansko leto me je Oblakov oče dobro nabunkal, ko sem jih lovil pod vasjo.

France: Pa jih še vedno loviš in se nič ne bojiš?

Matko: Jaz se bojim le, kadar jih preveč dobim.

France: Pojdiva rajši še midva v šolo. Zdaj še ne zamudiva.

Matko: Kaj še! Zdaj greva nad vrane tam na oni košati smreki. (Pokaže.) Saj jo vidiš?

France: Seveda jo vidim!

Matko: Ti boš splezal gori po gnezdo z mladički. Če so pa v gnezdu še jajčka, treščiš vse skupaj na tla.

France: Jaz ne bom plezal, ker še ne znam dobro in se bojim, da ne bi padel dol.

Matko: Kaj, ne znaš? Saj sem te videl zadnjič, kako si dobro plezal:

France: Res še ne znam dobro. Zakaj pa nočeš plezati ti?

Matko: Zato ne, ker me oče vselej natepe, kadar prinesem raztrgane hlače domov.

France: Aha, mene bodo pa pohvalili, če pridem raztrgan, kajne?

Matko: Ti se lahko kako izgovoriš. Meni pa že ne verjamejo več.

France: Jaz se že ne bom lagal.

Matko: Kakor hočeš, plezal pa boš, če ne te pahnem v onile potok, da boš moker kot dež.

France: Oh, jaz neumnež, mari bi bil šel v šolo! Toda, Matko, nikar me ne suni v vodo, ker ne znam plavati.

Matko: Ali boš plezal?

France: No, pa bom, da me ne pahneš v vodo. Ali mi boš pomagal?

Matko: Do prvih vej že, potem boš pa lahko sam.

France: Oh, jaz se tako bojim!

Matko: Ne bodi neumen! (Ga prime za rokav in ga vleče.) Kar gori! (Gresta za oder in govorita za njim.)

France: Predebela bo, ne pridem do vrha.

Matko: Saj se boš oprijemal vej.

(Dalje.)

- = -

J. E. Bogomil:

Čez par sto let.

Zdelo se mi je, da sem trdo zaspal. Pa nisem. Gledal sem le v prihodnje čase. In kaj sem videl?

Pri nobeni hiši niso imeli več pestunje. Mame so delale na polju ali pa v tovarni. Pótem brezžičnega brzojava so vedele vse, kaj dela doma mali Jožek ali mala Minka.